

1. En fysisk eller juridisk person er individuelt berørt af en bestemmelse i en forordning, såfremt denne bestemmelse, selv om den er affattet i generelle vendinger, i virkeligheden er en beslutning, som retter sig til flere navngivne adressater.
  2. Den omstændighed, at iværksættelsen af en bestemmelse i en forordning kræver, at nationale myndigheder skal træffe gennemførelsesforanstaltninger, er ikke til hinder for, at denne bestemmelse berører de af den omhandlede fysiske eller juridiske personer umiddelbart og individuelt, når den nationale gennemførelse sker helt automatisk. Dette gælder så meget desto mere, når gennemførelsen ikke sker i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udelukkende i kraft af fællesskabsretsreglerne.
  3. Det følger af artikel 14 i Rådets forordning nr. 459/68, at Kommissionens accept af tilsagn om prisændringer fra eksportørens eller eksportørernes side medfører, at antidumpingproceduren afsluttes. Det er derfor retsstridigt, at én og samme antidumpingprocedure afsluttes såvel med accept af et sådant tilsagn som med, at Rådet i medfør af artikel 17 i samme forordning træffer beslutning om, at de beløb, for hvilke Kommissionen i medfør af forordningens artikel 15 havde foreskrevet, at eksportøren eller eksportørerne skulle stille sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, skal oppebæres endeligt.
  - Argumentet om, at denne kombination er effektiv med henblik på at overvåge, at tilsagnene overholdes, og med henblik på at kunne pålægge sanktioner i tilfælde af misligholdelse, kan ikke accepteres, idet det i forordningen, særligt i artikel 14, stk. 2, litra d), foreskrives, at Kommissionen i så fald skal foretage en ny undersøgelse af sagen ifølge artikel 10.
  4. Når Rådet har udstedt en grundforordning til gennemførelse af et af de i traktatens artikel 113 nævnte mål, kan det, når de således fastsatte regler anvendes på konkrete tilfælde, ikke fravige dem uden at bringe forstyrrelse i Fællesskabets retsafsættelsessystem og bryde princippet om borgernes lighed for loven.
  5. Det fremgår af ordlyden af artikel 17 i forordning nr. 459/68, at en beslutning om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal oppebæres endeligt, kun kan vedtages i sammenhæng med, at der indføres en endelig antidumpingtold.
- Heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold.

I sag 121/77

NACHI FUJIKOSHI CORPORATION, Tokio (Japan)

og NACHI (DEUTSCHLAND) GMBH, Düsseldorf (Forbundsrepublikken Tyskland),

og NACHI (U.K.) LIMITED, Birmingham (Det forenede Kongerige),

repræsenteret af advokat Lothar Nagel, Düsseldorf, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Claude Penning, 43, avenue du Dix-Septembre,

sagsøgere,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af Hans-Jürgen Lambers, direktør i Rådets juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Arved Deringer, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos J. N. Van den Houten, Den europæiske Investeringsbank, 2, Place de Metz,

sagsøgt,

og

FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations), Frankfurt, repræsenteret af advokat Dietrich Ehle, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos fr. Jeanne Housse, huissier, 21, rue Aldringen,

intervenient,

angående annullation af Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 (EFT L 196, s. 1) om indførelse af anti-dumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keefe, G. Bosco og A. Touffait,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb, parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

a) *De relevante retsregler*

Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 (I), s. 77) (ændret ved Rådets forordning nr. 2011/73 af 24. 7. 1973, EFT L 206, s. 3) indeholder udførlige bestemmelser om antidumpingforanstaltninger og om den fremgangsmåde, der herved skal følges. Antidumpingforanstaltninger henhører under EØF's kompetence som følge af den overførsel af kompetence fra medlemsstaterne, som er sket i henhold til traktatens artikel 113. EØF's system er baseret på EØF-traktatens artikel 113 og er i overensstemmelse med GATT's antidumpingkode. (U.N. Treaties Series, Vd. 651, No. 840, s. 321 ff), (JO L 305/12 1968, (o.a.: oversættelse til dansk i Lovt. C 1968, s. 131, Bek. nr. 44 af 28. marts 1968)).

I overensstemmelse med GATT (Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel) bestemmes det i forordningens artikel 2, at en antidumpingtold kan opkræves for ethvert produkt, der er genstand for dumping, når import af et sådant produkt til Fællesskabets marked forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en inden for Fællesskabet bestående erhvervsgren eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren. Artikel 3 indeholder en afgrænsning af dumpingbegrebet, hvorefter et produkt anses for at være

genstand for dumping »når dets eksportpris til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris, der finder anvendelse ... i det oprindelsesland, hvorfra produktet eksporteres«; denne definition uddybes derefter nærmere i artiklen. I artikel 4 defineres begrebet skade.

Den normale procedure begynder med, at en fysisk eller juridisk person eller en sammenslutning indgiver en klage enten til en medlemsstat eller til Kommissionen (artiklerne 6 og 7). En medlemsstat kan ligeledes give underretning til Kommissionen (artikel 8). Hvis klagen forekommer at være berettiget, indleder Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne en undersøgelse af sagen, og denne undersøgelse skal omfatte både spørgsmålet om dumping og skade (artikel 10, stk. 1). De øvrige bestemmelser i forordningens artikler 10 og 11 angår denne undersøgelse. I artikel 10, stk. 4 bestemmes det, at »Kommissionen giver den, der har indgivet klagen, og de klart berørte importører og eksportører ... lejlighed til at undersøge alle oplysninger, der har betydning for varetagelsen af deres interesser, og som anvendes i antidumpingundersøgelsen, såfremt disse ikke er fortrolige i henhold til artikel 11«.

Ifølge artiklerne 12 og 13 nedsættes der et rådgivende udvalg bestående af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for Kommissionen som formand. Konsultationerne i udvalget omfatter især »forekomst og margin af dumping«, »den foreliggende skade og dennes omfang«, og »de foranstaltninger der ... er egnede til at afhjælpe følgerne af dumping«.

Afsluttes konsultationerne — med enstemmighed — med det resultat, at der

ikke kræves nogen beskyttelsesforanstaltning, er proceduren afsluttet. I modsat fald forelægger Kommissionen Rådet en rapport »om resultatet af konsultationerne« samt et forslag til procedurens afslutning. Når Rådet »med kvalificeret flertal godkender Kommissionens forslag, er proceduren afsluttet. Det samme gælder, når Rådet ikke inden en måned har truffet nogen beslutning eller med kvalificeret flertal har anmodet Kommissionen om at genoptage undersøgelsen af sagen« (artikel 14, stk. 1).

Artikel 14, stk. 2, litra a), indeholder følgende bestemmelse:

»Foranstående stykke finder også anvendelse, når eksportørerne under sagens undersøgelse frivilligt forpligter sig til at ændre deres priser således, at dumpingmarginen falder bort, eller at indstille eksport af det pågældende produkt til Fællesskabet, såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel.«

Ved Rådets forordning nr. 2011/73 (EFT L 206, s. 3) blev følgende bestemmelse tilføjet som nyt litra d):

»såfremt Kommissionen konstaterer, at eksportørernes forpligtelse omgås, ikke overholdes eller er blevet opsagt, og at det som følge heraf kan være nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, underretter den straks medlemsstaterne herom og foretager en ny undersøgelse af sagen efter artikel 10.«

Repræsentanterne for eksportlandet og de direkte berørte parter skal underrettes om procedurens afslutning, som ligeledes offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, såfremt der ikke er særlige grunde til hinder herfor.

I henhold til artikel 15 i forordning nr. 459/68 kan Kommissionen træffe en »midlertidig foranstaltning«, som består i, at der fastsættes en antidumpingtold, dog således at tolden ikke skal betales, men at importørerne skal stille sikkerhed for beløbet, »hvis betaling skal ske i over-

ensstemmelse med den senere af Rådet i henhold til artikel 17 truffede beslutning«.

Artikel 17, der angår spørgsmålet om, hvad der endeligt skal ske med den midlertidige told, har følgende ordlyd:

»1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping og skade, og kræver Fællesskabets interesser indgriben fra Fællesskabets side, forelægger Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser et forslag for Rådet. Dette forslag omfatter også de i stk. 2, nævnte spørgsmål.

2. a) Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har artikel 15, stk. 1, fundet anvendelse, bestemmer Rådet med forbehold af artikel 15, stk. 2, hvorvidt det beløb, for hvilket der er stillet sikkerhed for den midlertidige told, skal tages endeligt til indtægt (o.a.: affattelsen på fransk (»le montant garanti à titre de droit provisoire est définitivement perçu«) svarer til affattelsen af artikel 3 i.i. i forordning nr. 1778/77 (»Les montants garantis à titre de droit provisoire . . . seront perçus définitivement«); de tilsvarende udgaver af bestemmelsen på dansk er ikke identiske).

b) Der kan ikke træffes afgørelse om, at dette beløb tages endeligt til indtægt, når det ikke fremgår af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger væsentlig skade — og ikke blot en trussel om væsentlig skade eller en væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en erhvervsgren — eller at en sådan skade ville være forvoldt, hvis der ikke var anvendt midlertidige foranstaltninger.«

Antidumpingtold pålægges ved forordning (artikel 19, stk. 1). Det bestemmes i

artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 459/68 i overensstemmelse med artikel 8, litra b) i GATT's antidumpingkode, at produkterne skal beskrives ved hjælp af bl.a. en angivelse af leverandøren. Ifølge samme artikels stk. 2 kan denne regel kun fraviges, såfremt det af praktiske grunde ikke er muligt at nævne alle leverandørerne.

Importører, som ønsker at godtgøre, at produkter, der er undergivet en antidumpingtold, ikke er genstand for dumping, kan benytte den administrative klageadgang (artikel 19, stk. 4).

b) De faktiske omstændigheder

Ved skrivelse af 15. oktober 1976 indgav Committee of the European Bearing Manufacturers' Associations, som på dette tidspunkt ikke havde status som juridisk person, og som var en sammenlutning af de i alt tre henholdsvis tyske, britiske og franske erhvervsorganisationer, en klage til Kommissionen over dumping fra japanske rulningslejerproducenters side.

Efter konsultationer med medlemsstaterne besluttede Kommissionen den 9. november 1976 at indlede en officiel antidumpingundersøgelse. Den underrettede den japanske mission herom, og den sendte spørgeskemaer til alle kendte importører og eksportører og offentliggjorde den foreskrevne meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 13. november 1976 (C 268, s. 2).

Efter at spørgeskemaerne var returneret, blev der den 18. og 19. januar 1977 afholdt et møde mellem de europæiske og japanske producenter for at give disse lejlighed til gensidigt at udveksle synspunkter og argumenter.

Ved forordning nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34, s. 60), forlænget ved Rådets forordning nr. 944/77 (EFT L 112, s. 1) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på 20 % for kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan. Toldsatsen blev dog fastsat til

10 % for varer, som fremstilledes og eksporteredes af Nachi Fujikoshi Corp. og Koyo Seiko Co., Ltd.

I mellemtiden foretog Kommissionen i månederne februar til april 1977 en undersøgelse hos de japanske selskabers europæiske (franske, britiske og tyske) datterselskaber. Da datterselskaberne var forbundet med produktionsselskaberne, beregnede Kommissionen eksportpriserne på grundlag af »den pris, til hvilken det importerede produkt første gang videresælges til en uafhængig køber« (artikel 3, stk. 3). På grund af det store antal forskellige kategorier af produkter på markedet udvalgte Kommissionen for hver virksomhed en række repræsentative produkter og beregnede den gennemsnitlige pris. Endelig blev de konstaterede priser nedsat med faste procentsatser for således at beregne den eksportpris, som skulle sammenlignes med de indenlandske priser.

Fra den 18. til den 28. april 1977 blev der i Japan gennemført en undersøgelse hos de fire største producenter af en gruppe sagkyndige fra Kommissionen i samarbejde med en revisor, en sagkyndig fra Det forenede Kongerige og en sagkyndig fra Forbundsrepublikken Tyskland.

Fra slutningen af maj til slutningen af juni 1977 fandt der drøftelser sted mellem Kommissionen og de japanske producenter af rulningslejer om et eventuelt tilsagn om prisændringer. Efter fire ugers drøftelser gav de fire største japanske producenter den 20. juni 1977 skriftlige tilsagn om prisforhøjelser.

Den 26. juli 1977 traf Rådet de endelige foranstaltninger ved at udstede forordning nr. 1778/77 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan.

I forordningens artikel 1 bestemmes det, at der indføres en endelig antidumpingtold på 15 %, hvis anvendelse imidlertid suspenderes. I artikel 2 pålægges det Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne at overvåge, at »de tilsagn om ændring af priserne, som de største japanske kuglelejerfabrikanter har afgivet, overholdes«, og det bestemmes, at Kommissionen, hvis den konstaterer, at »disse forpligtelser omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt« omgående ophæver suspensionen af den endelige told efter samråd med medlemsstaterne i det i artikel 12 i forordning nr. 459/68 omhandlede rådgivende udvalg, som indkaldes inden fem dage.

I medfør af artikel 17, stk. 2, litra a), i forordning nr. 459/68 bestemmer artikel 3 i forordning nr. 1778/77 følgende:

»De beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordning (EØF) nr. 261/77, forlænget ved forordning (EØF) nr. 944/77, med hensyn til produkter fremstillet og udført af følgende fabrikanter, oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning: Koyo Seiko Company Limited, Nachi Fujikoshi Corporation, NTN Toyo Bearing Company Limited, Nippon Seiko K.K.«

Forordning nr. 1778/77 blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 3. august 1977 (L 196, s. 1).

Samme dato accepterede Kommissionen de japanske producenters tilsagn af 20. juni 1977.

c) Sagens genstand

Søgsmålet er rettet mod Rådets forordning nr. 1778/77. Sagsøgerne hævder, at de under de drøftelser, der fandt sted efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 261/77 om indførelse af en midlertidig

antidumpingtold ved aftale af 20. juni 1977 forpligtede sig til ikke længere at anvende en praksis, som Kommissionen anså for uacceptabel, og at denne ved telex af 3. august 1977 erklærede sig tilfreds med dette tilsagn.

Under disse omstændigheder anser sagsøgerne ikke forordning nr. 1778/77 for berettiget. Mere generelt har sagsøgerne anført, at den dumping, som de hævdes at have foretaget, retligt set ikke er fyldestgørende påvist, heller ikke efter kravene i GATT og i fællesskabsbestemmelserne.

d) Retsforhandlingerne

Stævningen, som er dateret den 7. oktober 1977, er registreret på Domstolens justitskontor den 10. oktober 1977. Den 12. oktober 1977 indgav sagsøgerne begæring til Domstolen om foreløbige forholdsregler. Den 9. november 1977 afsagde Domstolens præsident en kendelse hertil, hvorved bl.a. anvendelsen af artikel 3 i forordning nr. 1778/77 i forhold til det sagsøgende firma, Nachi (U.K.) Limited, blev udsat indtil afsigelsen af den endelige dom i sag 121/77 med hensyn til det i henhold til ovennævnte bestemmelse skyldige, endnu ikke betalte beløb, for så vidt og så længe Nachi (U.K.) Limited stiller sikkerhed for opfyldelsen af sin forpligtelse i et omfang, der svarer til det nævnte beløb (Sml. 1977, s. 2107).

Efter begæring fra »Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), registreret i Domstolen den 7. november 1977, fik denne sammenslutning ved Domstolen kendelse

af 30. november 1977 tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for en af de sagsøgte, nemlig Rådet.

Ved processkrift indleveret den 30. december 1977 har Rådet i henhold til procesreglementets artikel 91 påstået sagen afvist før behandlingen af realiteten. Intervenienten afgav sit indlæg til denne afvisningspåstand den 16. februar 1978, sagsøgerne den 3. marts 1978.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen ved kendelse af 12. april 1978 besluttet at henskyde formalitetsspørgsmålet til afgørelse ved den endelige dom.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har imidlertid i henhold til artikel 21 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen anmodet parterne og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om at besvare en række spørgsmål.

II — Parternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- det statueres, at Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 er ugyldig;
- sagsøgte idømmes sagsomkostningerne;

subsidært

- det statueres, at artikel 3 i forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 er ugyldig;
- sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

- afvisning, subsidært frifindelse;

— sagsøgerne idømmes sagsomkostningerne.

Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

- afvisning, subsidært frifindelse;
- sagsøgerne idømmes sagsomkostningerne herunder de med interventionen forbundne omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Vedrørende formaliteten

Sagsøgerne anfører i stævningen, at forordning nr. 1778/77 skal anses som en beslutning i den i traktatens artikel 173, stk. 2, forudsatte betydning. Forordningen berører dem umiddelbart og individuelt, hvilket bekræftes ved den omstændighed, at Kommissionens undersøgelse udelukkende er blevet gennemført ved de fire nævnte japanske selskaber og deres datterselskaber.

I sit skriftlige indlæg vedrørende formaliteten og i sit svarskrift anfører Rådet, at forordning nr. 1778/77 er en generel retsakt, som ikke kan berøre sagsøgerne umiddelbart og individuelt, hvilket er et krav efter artikel 173.

Forordningens artikel 2 forpligter alene Kommissionen til at overvåge, at de af de japanske fabrikanter afgivne tilsagn overholdes, og til nøje at følge udviklingen i indførslerne og på fællesskabsmarkedet.

Selv artikel 3 berører hverken fabrikanten eller importørerne umiddelbart og individuelt.

Ifølge *intervenienten* har sagsøgerne ikke en retlig beskyttet interesse i at anfægte artiklerne 1 og 2 i den pågældende forordning, som i forhold til dem alene suspenderer den indførte told.

I deres indlæg til den mellemkommende afvisningspåstand fastholder *sagsøgerne*, idet de afviser Rådets og intervenientens argumenter, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

I duplikken gør *Rådet* gældende, at en antidumpingtold hverken er en foranstaltning, der indebærer et individuelt forbud, eller en sanktion, der kan sammenlignes med foranstaltninger, som træffes i henhold til konkurrencereglerne. Det drejer sig om en handelspolitisk foranstaltning, der tilsigter at beskytte visse industrisektorer inden for Fællesskabet, og foranstaltningen er derfor af generel art.

Under påberåbelse af Domstolens retspraksis anfører Rådet, at sagsøgerne ikke kan gøre gældende, at de berøres umiddelbart og individuelt af den anfægtede retsakt i almindelighed eller af dens artikel 3.

Sagsøger nr. 1 kan heller ikke anses for umiddelbart og individuelt berørt som følge af de afgivne tilsagn.

Vedrørende realiteten

Ifølge *sagsøgerne* er forordning nr. 261/77 ugyldig på grund af manglende kompetence. Alene Rådet havde kunnet træffe en midlertidig foranstaltning. Artikel 15 i forordning nr. 459/68 er ikke i overensstemmelse med det i traktaten indeholdte magtfordelingsprincip.

Desuden er denne forordning ugyldig på grund af manglende begrundelse, da den ikke angiver ud fra hvilke oplysninger Kommissionen er kommet til det resultat, at der forelå dumping eller en betydelig skade.

Det fremgår ikke, om forordning nr. 1778/77 er vedtaget med kvalificeret flertal. Desuden er denne forordning også behæftet med en begrundelsesmangel, både for så vidt angår konstateringen af dumping og en betydelig skade.

Endvidere foreligger der en overtrædelse af artikel 10, stk. 4, i forordning nr. 459/68, eftersom Kommissionen ikke har givet sagsøgerne lejlighed til at undersøge alle oplysninger, der har betydning for varetagelsen af deres interesser.

Endelig er forordning nr. 1778/77 ikke i overensstemmelse med artikel 3, stk. 3 og 4, i forordning nr. 459/68. Forordningen bygger på den antagelse, at der eksisterede forbindelser mellem de japanske eksportører og importørerne i Europa, uden at der var ført bevis for prismanipulation. Dette gælder især for leverancerne fra *sagsøger nr. 1* til firmaet I.S.O. i Paris, der på ingen måde retligt set er integreret i Nachi-koncernen.

Ved den metode, der blev vedtaget for beregningen af eksportpriser, har Kommissionen, der i denne henseende blev fulgt af Rådet, undladt at foretage sammenligning med salg, »der har fundet sted på tidspunkter, der ligger så nær hinanden som muligt«.

Eftersom sagsøger nr. 1 skriftligt har givet tilsagn, har denne sagsøger måttet antage, at antidumpingproceduren ville blive bragt til ophør. Sagsøgerne har efterkommet dette tilsagn; Rådet og Kommissionen har derfor ved den anfægtede beslutning krænkert princippet om god forretningsskik, som ikke alene finder anvendelse i Fællesskabets medlemsstaters privatret men også i den offentlige ret.

Efter at have beskrevet situationen på markedet for rulningslejer og retssagens forhistorie anfører *Rådet*, at antidumping-proceduren vedrører situationer, i hvilke der i almindelighed må bedømmes sammensatte økonomiske omstændigheder og omtvistede faktiske omstændigheder samtidig med, at det er nødvendigt at træffe beslutninger, enten midlertidige eller endelige, inden for en meget kort frist. Fremgangsmåden skal være tilstrækkelig let at praktisere for de ansvarlige myndigheder, især for Kommissionen, for at dens økonomiske mål kan nås («effet utile», dvs. den tilsigtede virkning).

Myndighedernes forpligtelse til at undersøge de faktiske omstændigheder begrænses af en tilsvarende pligt for private til at medvirke ved undersøgelsen, især når det drejer sig om omstændigheder, der alene kan undersøges ved de pågældende virksomheder. Det kan derfor ikke anføres, at myndighederne har krænket reglerne for undersøgelsen, hvis de berørte ikke fremlægger tilstrækkelige oplysninger. Forpligtelsen til at samarbejde begrænses ikke til at give oplysninger om faktiske omstændigheder men også til at begrunde dem. Sagsøgte påberåber sig i denne henseende visse passager i dommen af 16. december 1963 (sag 18/62, Barge mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 443).

Anbringendet om, at Kommissionen ikke har givet sagsøgerne lejlighed til at undersøge alle oplysninger, der har betydning for varetagelsen af deres interesser, mangler grundlag. Kommissionen har kun taget hensyn til oplysninger, som den var blevet meddelt af sagsøgerne eller af andre berørte virksomheder, og som ikke var blevet anfægtet af disse. Kommissionen er ikke forpligtet til at diskutere fortolkningen af disse omstændigheder, især hvad angår beregningen af dumpingmargenen, med sagsøgerne. Begrundelsen til forordning nr. 261/77 og forordning nr. 1778/77 opfylder den i retspraksis opstillede regel, hvorefter

begrundelsen til en forordning kan begrænses dels til at angive den samlede situation, som har ført til vedtagelsen af forordningen, dels til at angive de almindelige mål, som skal nås med forordningen.

Hvad angår angivelsen af, at forordning nr. 1778/77 er blevet udstedt ved kvalificeret flertal, anfører *Rådet*, at ingen bestemmelse kræver, at dette skal være angivet i selve forordningen.

Med henblik på anbringenderne vedrørende materielle spørgsmål, anfører *Rådet*, at forordning nr. 1778/77 ikke alene er baseret på forordning nr. 459/68 men også på traktatens artikel 113. Selv hvis den anfægtede forordning ikke er dækket af bestemmelserne i forordning nr. 459/68, vil artikel 113 følgelig altid udgøre et tilstrækkeligt retsgrundlag, eftersom en antidumpingtold er en meget væsentlig handelspolitisk foranstaltning. Artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 459/68 bestemmer udtrykkeligt, at bestemmelserne i denne forordning ikke udelukker gennemførelsen af særlige foranstaltninger.

Når henses til antidumpingforanstaltningernes særlige karakter, har Kommissionen været berettiget til at basere sine beregninger på et repræsentativt udvalg af de pågældende varer, hvilket udvalg desuden blev drøftet med de berørte virksomheder.

Under de givne omstændigheder har Kommissionen faktisk sammenlignet de priser, der blev anvendt på det indre marked, og eksportpriserne på tidspunkter, der lå så nær hinanden som muligt. I det foreliggende tilfælde de første seks måneder af 1976. Anbringendet om, at artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 459/68 ikke finder anvendelse på sagsøgerne og på forholdet mellem

sagsøger nr. 1 og firmaet I.S.O., er ubegrundet. Denne bestemmelse kræver hverken bevis for prismanipulation eller eksistensen af en formodning herfor. Den omfatter det ifølge Rådet indiskutable forhold, at prispolitikken mellem eksportøren og en importør, som koncernretligt eller på anden måde er forbundet med eksportøren, principielt ikke kan tjene som pålideligt grundlag for en prissammenligning.

Kommissionens undersøgelser vedrørende den ved den pågældende dumping forårsagede skade er udførligt gengivet i den 13. til den 17. betragtning til den anfægtede forordning, hvilke betragtninger sagsøgte har kommenteret.

Sagsøgernes anbringender om, at afgivelsen af et tilsagn må medføre afslutning af undersøgelsesproceduren, kan ikke støttes på ordlyden af artikel 14, stk. 2, litra a), i grundforordningen. Da der i det rådgivende udvalg blev fremsat indsigelser mod den øjeblikkelige afslutning af undersøgelsen, har Kommissionen været forpligtet til at forelægge Rådet en beretning og et forslag. Kommissionen har kun kunnet anse afgivelsen af tilsagn som tilstrækkelig inden for rammerne af en samlet ordning, som den da havde kunnet foreslå Rådet. Der blev taget hensyn til eksistensen af dette tilsagn, eftersom artikel 2 i forordning nr. 1778/77 med fremtidig virkning suspenderede antidumpingtolden.

Den endelige oppebørsel af den sikkerhed, der er stillet af importøren i medfør af forordning nr. 261/77, er ikke en sanktion, men en logisk følge af, at der foreligger dumping. En anden løsning end den i artikel 3 i den anfægtede forordning indeholdte ville have været højst uretfærdig. De japanske producenter har kun gradvist accepteret at deltage i diskussionerne vedrørende afgivelse af tilsagn. Udsagnet blev først underskrevet mere end syv måneder efter indledningen af proceduren og mere end fem måneder efter indførelsen af den midlertidige told; det er klart, at frigi-

velsen af den stillede sikkerhed ville svare til en åbenbar belønning for en succesrig forhalingstaktik.

Hvad angår den hævdede ugyldighed af forordning nr. 261/77, anfører Rådet, at Kommissionen havde kompetence til at udstede den i henhold til artikel 15 i grundforordningen. I øvrigt henviser Rådet til sine allerede afgivne indlæg vedrørende de mod forordning nr. 1778/77 fremførte klagepunkter. Selv hvis forordning nr. 261/77 var ugyldig, ville det ikke heraf følge, at artikel 3 i forordning nr. 1778/77 også var ugyldig, da denne artikel er blevet udstedt på grundlag af nyere og mere fuldstændige undersøgelser af de faktiske omstændigheder.

Intervenienten støtter i sit skriftlige indlæg alle Rådets argumenter.

Sagsøgerne har i replikken gentaget det anbringende, at alene Rådet kan fastsætte en midlertidig antidumpingtold. Sagsøgerne anfører, at hvis begrundelsen til forordningerne nr. 261/77 og nr. 1778/77 opfylder de for begrundelsen for forordninger fastsatte betingelser, drejer det sig i det foreliggende tilfælde om beslutninger.

Sagsøgerne anmoder Domstolen om at pålægge sagsøgte at bevise, at den anfægtede forordning er blevet vedtaget med kvalificeret flertal.

Rådets argument, hvorefter traktatens artikel 113, uanset bestemmelserne i forordning nr. 459/68, kan udgøre et tilstrækkeligt retsgrundlag for den anfægtede forordning, samt Rådets fortolkning af artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 459/68 forkastes af sagsøgerne.

Sagsøgerne anfører ligeledes, at de ikke er blevet underrettet om, at Kommissionen havde til hensigt at rekonstruere eksportpriserne efter den i artikel 3, stk. 3, i grundforordningen indeholdte metode.

Ifølge sagsøgerne indrømmer sagsøgte selv, at sammenligningen af eksportpriserne og de indenlandske priser ikke blev gennemført på tidspunkter, der lå så nær hinanden som muligt. Også i andre henseender blev denne metode anvendt forkert og har ført til væsentlige unøjagtigheder.

Bortset herfra var anvendelsen af den nævnte metode hverken begrundet, hvad angår forholdene mellem sagsøgerne eller mere specielt, hvad angår forholdet mellem sagsøger nr. 1 og firmaet I.S.O. Hvad angår det sidstnævnte punkt fremsætter sagsøgte alene formodninger uden det mindste gran af bevis.

Hvad angår virkningerne af det af sagsøger nr. 1 afgivne tilsagn, anfører sagsøgerne, at artikel 3 i forordning nr. 1778/77 i lyset af Rådets forklaringer er en sanktion, fordi tilsagnet først blev underskrevet fem måneder efter fastsættelsen af den midlertidige antidumpingtold.

Rådet henviser i sin duplik først til den retspraksis, af hvilken det skulle fremgå, at domstolskontrollen med beslutninger vedrørende den økonomiske politik er begrænset til åbenbare vildfarelser.

Hvad angår gyldigheden af artikel 15 i forordning nr. 459/68, anføres det, at Kommissionens indførelse af den midlertidige antidumpingtold er i overensstemmelse med det i traktaten indeholdte magtfordelingsprincip. Den midlertidige karakter af en sådan foranstaltning kræver alene en forudgående undersøgelse af omstændighederne, uden at der obligatorisk skal ske høring af de berørte erhvervskredse. Da den midlertidige told først blev opkrævet på tidspunktet for indførelsen af den endelige told, er de berørte kun blevet skadet ved de overtrædelser af formforskrifter, der blev begået

i forbindelse med forberedelsen af opkrævningen af den midlertidige told.

Desuden kan kun Kommissionen, forsamlet i plenum, eller Rådet træffe afgørelse om den endelige beregning af dumpingmargenen; de tjenestemænd, der er ansvarlige for undersøgelserne, er derfor ikke i stand til eller bemyndiget til at fremlægge oplysninger om disse beregninger. Desuden er det ikke sædvanligt i told- og skatteretlige spørgsmål, at myndighederne fører forudgående, uddybende diskussioner om et udkast til afgørelse med de berørte. Dette gælder så meget desto mere i det foreliggende tilfælde, hvor det drejer sig om udstedelsen af en forordning.

Endvidere er sagsøgernes anbringende om, at de på eksemplarisk vis bidrog til oplysningen af de faktiske omstændigheder, ikke korrekt. Oplysningerne til fastsættelse af de indenlandske priser blev fremlagt i form af håndskrevne beregninger, hvoraf de fleste var affattet på japansk. Der forelå også andre unøjagtigheder. Kommissionen var derfor henvist til at fastsætte de indenlandske priser ved egne beregninger på grundlag af forskellige faktorer.

Hvad angår begrundelsen, har sagsøgerne ikke i replikken nævnt faktorer, om Rådet — uden at krænke oplysningernes fortrolige karakter — kunne have anført i begrundelsen til forordning nr. 1778/77.

Hvad angår tidspunktet for sammenligningen af priserne, er de argumenter, som sagsøgerne har fremført, i det mindste uklare om ikke selvmodsigende. Den rigtige metode består i at sammenligne de priser, der blev opnået samme dag på den ene side på det indenlandske

marked og på den anden side i udlandet ved salg af samme kategori af produkter. De korrigerende faktorer, der blev anvendt ved beregningen af eksportpriserne, blev diskuteret i to dage i Tokio med sagsøger nr. 1.

Hvad angår den i artikel 3, stk. 3, i forordning nr. 459/68 fastsatte beregningsmetode, har Kommissionen kun anvendt det i skatte- og toldretten almindeligt anerkendte princip, hvorefter det ved koncernmæssigt eller på anden måde forbundne virksomheder ikke er de faktisk beregnede priser, der skal anvendes, men de priser, der er, eller som kan opnås »under frie konkurrencevilkår«. I disse tilfælde forstås der ved virksomheder, som er »forretningsmæssigt forbundet« ikke alene virksomheder, der ifølge lovgivningen om aktieselskaber eller koncerner er indbyrdes forbundne, men også virksomheder, mellem hvilke der består andre kontraktmæssige eller ikke-kontraktmæssige forhold, der, bortset fra de ved selve købet eller salget skabte forbindelser, skaber en særlig forbindelse. Kommissionen har derfor med rette anvendt sin nævnte beregningsmetode på firmaet I.S.O.

Vedrørende det af eksportørerne givne tilsagn har Kommissionens repræsentanter under drøftelserne med sagsø-

gerne altid henledt disses opmærksomhed på det forhold, at det tilkommer Rådet at træffe den endelige afgørelse. Ifølge de standpunkter, der blev indtaget i det rådgivende udvalg, måtte det forventes, at Rådet kun ville godkende den fundne løsning, der ganske vist bestod i indførelsen af en antidumpingtold, som dog blev suspenderet med det forbehold, at den kunne genindføres, hvis tilsagnet ikke blev overholdt. Denne løsning, som ikke er udtrykkeligt fastsat i forordning nr. 459/68, er både dækket af artikel 17 i forordning nr. 459/68 og EØF-traktatens artikel 113.

Intervenienten har sit andet skriftlige indlæg uddybet sine tidligere anbringender vedrørende markedssituationen, den omhandlede dumping og skaden. Intervenienten støtter Rådets argumenter mod sagsøgernes anbringender.

IV — Mundtlige forhandlinger

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmøderne den 10. og 11. januar 1979; generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. februar 1979.

Præmisser

- 1 Ved stævning af 7. oktober 1977, indgået til justitskontoret den 10. oktober s.å., har sagsøgerne Nachi Fujikoshi Corporation (herefter benævnt Nachi), Nachi (Deutschland) GmbH og Nachi (U.K.) Limited (herefter benævnt datterselskaberne) i henhold til traktatens artikel 173 anlagt sag ved Domstolen mod Rådet med påstand om annullation af Rådets forordning

nr. 1778/77 af 26. juli 1977 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan (EFT L 196, s. 1).

- 2 Ved begæring af 7. november 1977 har Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA) anmodet om tilladelse til at intervinere til støtte for en af de sagsøgte, Rådet, hvilket blev imødekommet ved Domstolens kendelse af 30. november 1977.
- 3 I begyndelsen af 1977 indledte Kommissionen i henhold til artikel 10 i Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT 1968 (I), s. 77), en undersøgelse for at afgøre, om det var nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger mod dumping af kuglelejer og koniske rullelejer fra japanske producenters side;

i medfør af artikel 10, jf. artikel 15, i forordning nr. 459/68 indførte Kommissionen ved forordning nr. 261/77 af 4. februar 1977 (EFT L 34, s. 10) en midlertidig antidumpingtold på 20 %, for to producenters vedkommende dog kun på 10 %, for kuglelejer, koniske rullelejer og komponenter til sådanne med oprindelse i Japan, og denne midlertidige told blev forlænget ved Rådets forordning nr. 944/77 af 3. maj 1977 (EFT L 112, s. 1) i medfør af artikel 16 i grundforordningen nr. 459/68;

under den af Kommissionen indledte procedure påtog de fire største japanske producenter, herunder Nachi, sig frivilligt den i artikel 14, stk. 2, i forordning nr. 459/68 omhandlede forpligtelse, idet de den 20. juni 1977 gav skriftligt tilsagn om at ændre deres priser, således at dumpingmargenen faldt bort, hvilket skulle medføre en forhøjelse af deres eksportpriser på 20 %;

derefter blev der ved Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 i medfør af artikel 17 i forordning nr. 459/68 indført en endelig antidumpingtold på 15 % for de omhandlede produkter, dog således at tolden straks suspenderedes samtidig med, at det bestemtes, at med hensyn til produkter eksporteret af de fire største japanske producenter, skulle de beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til forordningerne nr. 261/77 og nr. 944/77, oppebæres endeligt.

Vedrørende formaliteten

- 4 Rådet har påstået sagen afvist under henvisning til, at den anfægtede retsakt er en forordning, og sagsøgerne derfor ikke kan stille krav om annullation i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2;

sagsøgte har anført, at der i det foreliggende tilfælde ikke er tale om en beslutning, som er truffet i form af en forordning, idet forordning nr. 1778/77 efter sit indhold indfører en generel ordning, som angår alle de omhandlede produkter med oprindelse i Japan, og som ifølge artikel 19, stk. 1, i Rådets forordning nr. 459/68 af 5. april 1968 om beskyttelse mod dumping, præmier eller subventioner fra lande, der ikke tilhører EØF (EFT 1968 I, s. 77), skal indføres ved forordning.

- 5 Hertil har sagsøgerne anført, at den anfægtede retsakt, selv om den er affattet i abstrakte vendinger, i virkeligheden kun angår den første af sagsøgerne og tre andre japanske virksomheder, som producerer de omhandlede produkter (herefter benævnt de største producenter), samt disse virksomheders datterselskaber inden for Fællesskabet;

den undersøgelse, som gik forud for udstedelsen af forordning nr. 1778/77, omfattede kun undersøgelser først hos de europæiske datterselskaber og dernæst hos de største producenter i Japan;

foranstaltningens konkrete karakter bestyrkes af, at den indførte antidumpingtold straks suspenderes i artikel 1, stk. 2, idet suspensionen i tredje- og andensidste betragtning begrundes med, at de fire største japanske fabrikanter har forpligtet sig til at ændre deres fremtidige priser;

den konkrete karakter bestyrkes endvidere af artikel 3 i forordning nr. 1778/77, hvorefter de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, kun oppebæres endeligt, for så vidt angår produkter fremstillet og udført af de fire største producenter;

den anfægtede retsakt er derfor efter sagsøgernes opfattelse en beslutning, som kun angår de største producenter og deres datterselskaber, og som derfor bør anses som en til dem rettet beslutning, der er udstedt i form af en forordning.

- 6 For spørgsmålet om søgsmålets antagelse til realitetsbehandling behandles, bør det nævnes, at der bestod så nær en forbindelse mellem Nachi og

Nachi's datterselskaber, at Kommissionen under sagens undersøgelse fandt, at de særlige bestemmelser i artikel 3, stk. 3, i grundforordningen nr. 459/68 skulle anvendes på dem, for så vidt angår eksportpriserne;

med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede retsakt berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt, skal der derfor under disse omstændigheder ikke for deres vedkommende sondres mellem producenterne og importørerne.

7 Forordning nr. 1778/77 indeholder i det væsentlige tre bestemmelser:

- i artikel 1 indføres en endelig antidumpingtold på 15 % for de omhandlede produkter med oprindelse i Japan, men tolden suspenderes straks, jf. dog forordningens artikel 2,
- i artikel 2 reguleres kontrollen med de forpligtelser, de største producenter afgav, og Kommissionen bemyndiges til at bringe suspensionen til ophør, dersom den konstaterer, at forpligtelserne omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt,
- i artikel 3 bestemmes det med hensyn til produkter fremstillet af de største producenter, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told i henhold til de tidligere udstedte forordninger om indførelse af en midlertidig told, oppebæres endeligt;

de tre artikler vil være at behandle hver for sig med henblik på afgørelsen af, om søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

8 Det fremgår af tredje- og andensidste betragtning i forordning nr. 1778/77, at den endelige antidumpingtold blev suspenderet i artikel 1, stk. 2, fordi »de fire største japanske fabrikker ... over for Kommissionen [har] forpligtet sig til at ændre deres fremtidige priser«;

da »det ... imidlertid [er] nødvendigt, at Kommissionen nøje overvåger, at forpligtelserne respekteres, og at den øjeblikkeligt skrider ind, dersom disse krænkes, omgås eller opsiges«, bestemmes det i forordningens artikel 2, at »Kommissionen ... i samarbejde med medlemsstaterne nøje [overvåger], at de tilsagn om ændring af priserne, som de største japanske ... fabrikker

har afgivet, overholdes«, og at den »[omgående] ophæver . . . suspensionen«, dersom den konstaterer, »at disse forpligtelser omgås eller ikke overholdes eller er blevet opsagt«.

- 9 Det følger af de nævnte betragtninger i forordningen, at den omtvistede foranstaltning i det foreliggende tilfælde — uanset af hvilken karakter en indførelse af en suspenderet antidumpingtold måtte kunne være i andre tilfælde — som en supplerende sanktion skal sikre, at de nævnte forpligtelser nøje overholdes;

selv om artikel 1 er affattet i generelle vendinger, angår den derfor i virkeligheden kun den situation, de største japanske producenter, herunder Nachi, befinder sig i som følge af de tilsagn om ændring af deres priser, som de har afgivet;

- 10 sagen kan derfor antages til realitetsbehandling i det omfang, den er rettet mod artiklerne 1 og 2.

- 11 For så vidt angår sagens antagelse til realitetsbehandling i det omfang, den er rettet mod artikel 3, må denne bestemmelse betragtes som en beslutning, som retter sig til flere navngivne adressater;

selv om det forhold, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, oppebæres endeligt, efter sin art umiddelbart berører enhver importør, som under anvendelsesområdet for en sådan told har importeret de omhandlede produkter, gælder der det særlige for artikel 3, at den ikke angår alle importørerne, men kun de af dem, som har importeret produkter, fremstillet af de i artiklen anførte fire største japanske producenter;

Rådet og intervenienten har anført, at importørerne kun berøres umiddelbart af gennemførelsesbestemmelser udstedt af de nationale myndigheder og derfor i givet fald skulle indbringe spørgsmålet for de nationale retter, men de overser herved, at gennemførelsen sker helt automatisk og i øvrigt ikke i kraft af mellemkommende nationale retsregler, men udelukkende i kraft af fællesskabsretsreglerne;

- 12 følgelig berøres importørerne umiddelbart og individuelt af artikel 3 i forordning nr. 1778/77, og de af datterselskaberne som importører af Nachi's produkter anlagte søgsmål kan følgelig antages til realitetsbehandling.

- 13 Som følge heraf kan Nachi's søgsmål, for så vidt det er rettet mod denne artikel, ligeledes antages til realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten

- 14 For så vidt angår artiklerne 1 og 2 i forordning nr. 1778/77, har sagsøgerne blandt andre klagepunkter vedrørende forordningens begrundelse og vedrørende den procedure, der gik forud for vedtagelsen af forordningen, i det væsentlige anført, at forordning nr. 459/68 ikke giver hjemmel for samtidig at indføre en endelig antidumpingtold og at acceptere tilsagn om prisændringer fra de berørte producenters side.
- 15 Hertil har Rådet og intervenienten anført, at den anfægtede forordning ikke alene er udstedt med hjemmel i grundforordningen, men også i traktatens artikel 113, og at denne traktatbestemmelse, som giver Rådet bemyndigelse til at træffe handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger i tilfælde af dumping, giver Rådet hjemmel til, uafhængigt af bestemmelserne i forordning nr. 459/68, at udstede en ad hoc-forordning;

sagsøgte og intervenienten har endvidere anført, at Rådet i det foreliggende tilfælde må antages at have benyttet sig heraf;

de har endelig anført, at det — eftersom der under Kommissionens undersøgelse blev konstateret en dumpingmargen til skade for Fællesskabets industri på mindst 15 %, og Nachi gennem sit tilsagn forudsætningsvist anerkendte, at der forelå en dumpingmargen på 20 % — ville være lidet tilfredsstillende at skulle indlede en ny undersøgelse, såfremt tilsagnet ikke blev overholdt, og mere hensigtsmæssigt i et sådant tilfælde at ophæve suspensionen af den endelige told, som er pålagt på grundlag af fuldt ud påviste faktiske omstændigheder.

- 16 Det bestemmes i artikel 14, stk. 1, i grundforordningen nr. 459/68 som ændret ved Rådets forordning nr. 2011/73 af 24. juli 1973 (EFT L 206, s. 3), at »proceduren« er »afsluttet«, hvis det »... efter afslutningen af konsultationerne ... [viser ... sig], at der ikke kræves nogen beskyttelsesforanstaltninger« og derefter i stk. 2:
- »a) Foranstående stykke finder også anvendelse, når eksportørerne under sagens undersøgelse frivilligt forpligter sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, eller at indstille eksport af det pågældende produkt til Fællesskabet, såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel.

- b) Har Kommissionen i henhold til foranstående litra a) accepteret den deri nævnte forpligtelse, afsluttes (o.a.: rettere: gennemføres eller fuldføres (FR: «l'enquête sur le préjudice est néanmoins achevée»)) undersøgelsen af skadespørgsmålet alligevel, når eksportørerne ønsker dette, eller når Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser beslutter det. Konstaterer Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser, at der ikke foreligger skade, bortfalder eksportørernes forpligtelse af sig selv, medmindre disse bekræfter, at den fortsat skal gælde.
- c) Eksportørerne kan afstå fra at påtage sig sådanne forpligtelser eller vægre sig ved at efterkomme en tilsvarende opfordring fra Kommissionen uden dermed at skade deres sag. Det står dog Kommissionen frit at slutte, at truslen om skade med større sandsynlighed vil udvikle sig til en skade, såfremt dumpingimporten fortsætter.
- d) Såfremt Kommissionen konstaterer, at eksportørernes forpligtelse omgås, ikke overholdes eller er blevet opsagt, og at det som følge heraf kan være nødvendigt at træffe beskyttelsesforanstaltninger, underretter den straks medlemsstaterne herom og foretager en ny undersøgelse af sagen efter artikel 10;
- e) I artikel 18, stk. 1, anvendes *mutatis mutandis* på forpligtelser, som eksportørerne har indgået på grundlag af denne artikel. Enhver ændring af disse forpligtelser foretages efter fremgangsmåden i denne artikel«;
- 17 for det tilfælde, at undersøgelsesproceduren i sagen fortsættes, indeholder artikel 17 i samme forordning derimod følgende bestemmelse:
- »1. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger dumping og skade, og kræver Fællesskabets interesser indgriben fra Fællesskabets side, forelægger Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser et forslag for Rådet. Dette forslag omfatter også de i stk. 2 nævnte spørgsmål.
2. a) Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal. Har artikel 15, stk. 1, fundet anvendelse, bestemmer Rådet med forbehold af artikel 15, stk. 2, hvorvidt det beløb, for hvilket der er stillet sikkerhed for den midlertidige told (o.a.: affattelsen på fransk («le montant garanti à titre de droit provisoire est définitivement perçu») svarer til affattelsen af artikel 3 i.i. i forordning nr. 1778/77 («Les montants garantis à titre de droit provisoire . . . seront perçus définitivement»); de tilsvarende udgaver af bestemmelserne på dansk er ikke indentiske), skal tages endeligt til indtægt.

b) Der kan ikke træffes afgørelse om, at dette beløb tages endeligt til indtægt, når det ikke fremgår af den endelige konstatering af de faktiske forhold, at der foreligger væsentlig skade — og ikke blot en trussel om væsentlig skade eller en væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en erhvervsgren — eller at en sådan skade ville være forvoldt, hvis der ikke var anvendt midlertidige foranstaltninger«;

18 på baggrund af disse bestemmelser er det retsstridigt, at én og samme antidumpingprocedure afsluttes både med, at Kommissionen accepterer et tilsagn om prisændringer fra eksportørens eller eksportørernes side, og med, at Rådet på forslag af Kommissionen indfører en endelig antidumpingtold.

19 Argumentet om, at tilsagnet i det foreliggende tilfælde først blev underskrevet efter sagens undersøgelse, kan ikke accepteres, idet sagens undersøgelse først afsluttes, når Kommissionen forelægger sine forslag for Rådet, og det står fast, at tilsagnet blev underskrevet den 20. juni 1977 før mødet den 21. juni 1977 i det rådgivende udvalg, som er omhandlet i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 459/68;

Kommissionen omtalte tilsagnene i sit forslag af 4. juli 1977 til Rådet og betegnede dem deri som »acceptable«;

som anført ovenfor blev de samme tilsagn omtalt af Rådet som allerede foreliggende og gyldige såvel i betragtningerne til som i selve bestemmelserne i forordning nr. 1778/77;

den omstændighed, at Kommissionen først den 3. august 1977 gav meddelelse om, at den accepterede tilsagnene, kan ikke betragtes som et tegn på, at tilbudene blev accepteret »med forbehold af«, at der som en sanktion blev indført en suspenderet endelig antidumpingtold;

20 tværtimod fremgår det af ordlyden af artikel 14, at et tilsagn om prisændringer fra eksportørens side medfører, at proceduren afsluttes, således at det er udelukket at anvende artikel 17 i forordning nr. 459/68;

når det i artikel 14 hedder, at denne retsvirkning kun indtræder, »såfremt Kommissionen efter at være blevet underrettet om de i Udvalget afgivne udtalelser anser denne løsning for acceptabel«, betyder dette på ingen måde, at Kommissionen og i givet fald Rådet kan fortsætte proceduren indtil det i

artikel 17 nævnte stadium med mulighed for kun at acceptere tilsagnet, såfremt der samtidig indføres en endelig antidumpingtold;

en sådan kombination af foranstaltninger, som efter deres art er modstridende, er uforenelig med grundforordningens system.

- 21 Argumentet om, at kombinationen er effektiv med henblik på at overvåge, at tilsagnene overholdes, og med henblik på at kunne pålægge sanktioner i tilfælde af misligholdelse, kan ikke accepteres, idet det i forordning nr. 459/68, særlig i artikel 14, stk. 2, litra d), foreskrives, at Kommissionen i så fald skal foretage en ny undersøgelse af sagen ifølge artikel 10;

denne bestemmelse indebærer, at Kommissionen, såfremt den finder, at betingelserne herfor er opfyldt, straks kan indføre en midlertidig antidumpingtold eller træffe andre nødvendige foranstaltninger, men det kræves dog, at foranstaltningerne træffes under hensyn til den situation, der er opstået som følge af, at tilsagnet ikke er overholdt;

under alle omstændigheder følger det af forordning nr. 459/68, at de foranstaltninger, der skal træffes, skal vedtages under iagttagelse af de formalitetskrav og garantier, der er foreskrevet i artikel 10.

- 22 Endelig er argumentet om, at forordning nr. 1778/77 er en foranstaltning sui generis med hjemmel direkte i traktatens artikel 113 og ikke underkastet bestemmelserne i forordning nr. 459/68, udtryk for en underkendelse af, at hele proceduren er forløbet inden for rammerne af bestemmelserne i denne forordning;

når Rådet har udstedt en generel forordning til gennemførelse af de i traktatens artikel 113 nævnte mål, kan det, når de således fastsatte regler anvendes på konkrete tilfælde, ikke fravige dem uden at bringe forstyrrelse i Fællesskabets retsfastsættelsessystem og bryde princippet om borgernes lighed for loven.

- 23 Sagsøgerne bør følgelig gives medhold i denne henseende.

- 24 Den ligeledes anfægtede artikel 3 i forordning nr. 1778/77 må under disse omstændigheder betragtes på samme måde som forordningens artikler 1 og 2;

- 25 når de tilsagn, som de fire største japanske producenter afgav, indebar, at proceduren skulle afsluttes i medfør af grundforordningens artikel 14, følger det nemlig heraf, at der ikke var anledning til at anvende artikel 17, som bemyndiger Rådet til at afgøre, om de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told, skal tages endelig til indtægt;

det fremgår i øvrigt af ordlyden af artikel 17, at afgørelse herom kun kan træffes i sammenhæng med, at der indføres en endelig antidumpingtold;

heraf følger særligt, at Kommissionen kun kan foreslå, at der træffes afgørelse om, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, oppebæres endeligt, hvis den foreslår en »indgriben fra Fællesskabets side«, dvs. indførelse af en endelig antidumpingtold;

- 26 denne fortolkning støttes af artikel 16, stk. 2, hvorefter Kommissionen skal forelægge Rådet et forslag om, at Fællesskabet skal gribe ind, senest en måned før udløbet af den midlertidige told;

fortolkningen bestyrkes ligeledes af ordlyden af artikel 17, stk. 2, litra b);

ifølge grundforordningens artikel 19, stk. 3, kan en midlertidig antidumpingtold nemlig kun opkræves i det omfang, der er konstateret en dumpingmargin og væsentlig skade;

også Rådet synes at have opfattet forholdet således, idet det i den anfægtede forordnings artikel 3 bestemte, at »de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed . . . oppebæres endeligt, for så vidt de ikke overstiger den toldsats, der er fastsat i denne forordning«, dvs. den endelige antidumpingtold, hvis anvendelse suspenderedes.

- 27 Også i denne henseende bør der således gives sagsøgerne medhold;

da artikel 4 i forordning nr. 1778/77 kun angår ikrafttrædelsen af de forudgående bestemmelser, er der intet til hinder for, at hele forordningen annulleres.

- 28 Det følger af det her anførte samt af, hvad der er anført af sagsøgerne i de parallelle sager, 113/77, 118/77, 119/77 og 120/77, at forordning nr. 1778/77 er ulovlig, og at sagsøgerne derfor bør gives medhold;

i overensstemmelse med de af sagsøgerne fremsatte krav må forordningen derfor kendes ugyldig;

det bør imidlertid bemærkes, at annullationen af forordning nr. 1778/77 på ingen måde berører de af de største japanske producenter afgivne tilsagn, hvorved de har forpligtet sig til at ændre deres priser således, at dumpingmargenen falder bort, og at disse tilsagn således fuldt ud bevarer deres gyldighed og fortsat er underkastet bestemmelserne i artikel 14, stk. 2, jf. artikel 10, i forordning nr. 459/68.

Vedrørende sagsomkostningerne

29 Nachi har fået medhold i sit søgsmål;

Rådet bør derfor dømmes til at bære omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler og omkostningerne i forbindelse med sagens øvrige behandling med undtagelse af de med interventionen forbundne omkostninger;

intervenienten bør dømmes til at afholde sine egne omkostninger og de omkostninger, sagsøgerne har pådraget sig som følge af interventionen.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Rådets forordning nr. 1778/77 af 26. juli 1977 om indførelse af en antidumpingtold for kuglelejer og koniske rullelejer med oprindelse i Japan annulleres.

2. Rådet idømmes omkostningerne i forbindelse med begæringen om foreløbige forholdsregler og omkostningerne i forbindelse med sagens øvrige behandling med undtagelse af de med interventionen forbundne omkostninger.
3. Intervenienten afholder sine egne omkostninger samt de omkostninger, sagsøgerne har pådraget sig som følge af interventionen.

Kutscher	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart	Donner	Pescatore
Sørensen	O'Keeffe	Bosco	Touffait	

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. marts 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER
(se sag 113/77, s. 1212)